

ELLE WONEN

BEURS
BERICHT
GESPOT OP
DE SALÒNE DEL
MOBILE IN
MILAAAN

GROTE MEESTERS
VAN ARNE JACOBSEN TOT LE CORBUSIER:
DESIGNICONEN VAN DE TWINTIGSTE EEUW

OASES VAN RUST
ZOMERHUIZEN AAN ZEE

SPIC & SPAN
DE FIJNSTE STOFZUIGERS,
STRIJKIJZERS, DROGERS EN
(AF)WASMACHINES

(FOTO)REPORTAGE
TANGER VOLGENS
INTERIEURONTWERPER
PAUL LELIEVELD

LE STYLE ARABE

MOZAIEK, MINTGROEN EN ANDERE
MOORSE INVLOEDEN IN HET INTERIEUR

VERSTOPPERTJE AAN ZEE

FOTOGRAFIE GAËLLE LE BOULICAUT TEKST JEREMY CALLAGHAN VERTALING EN BEWERKING LINDA SIGMOND

Het houten huisje ligt al ruim 35 jaar verstopt in de duinen, maar is onlangs drastisch gerenoveerd. Door ramen, glazen schuifdeuren en puien aan te brengen is er meer lichtinval en uitzicht ontstaan. Door de kelderruimte leefbaar te maken is het woonoppervlak verdubbeld. **rechts** ⇒ De speciaal ontworpen opbergwand biedt plek aan maar liefst twee tweepersoonsbedden. Overdag, of als er geen gasten zijn, zijn de bedden opgeklapt en verscholen achter de scharnierende wanddelen.

Alsof het huisje al eeuwen verscholen ligt tussen de duinentoppen aan de kust van Normandië. Zo oogt het houten chalet dat twee architecten omtoverden tot een bijzonder vakantiehuis. En een ultieme plek voor kinderen om te spelen. Zowel buiten als binnen, dankzij zon, zee en zand – en een intrigerende multifunctionele wand.

Een eindeloos uitzicht, geen burens te bekennen, alleen het geluid van de golven en de wind. Dit is het rustgevende decor aan de kust van Normandië van het vakantiehuisje van de Engelse Julia en haar gezin. Hier in de duinen heeft de familie een unieke plek om 's zomers te ontspannen. Dat was niet meteen het geval. Toen Julia het chalet kocht, was het jarenlang verwaarloosd en kon het wel een flinke opknapbeurt gebruiken. Daar hoefde niet per se veel luxe aan te pas te komen; het huis biedt nu slechts de meest essentiële levensvoorwaarden. Elektriciteit is niet aanwezig en je kunt hier alleen te voet komen. 'Dat draagt bij aan het gevoel dat je echt ergens anders bent. Het geeft een speciale sfeer om op zo'n geïsoleerde plek te zitten,' vertelt Julia. 'Maar het was wel erg klein. We bedachten dat het woonoppervlak twee keer zo groot zou worden als we de kelderachtige ruimte beneden erbij zouden betrekken. En boven zouden we de voorpui kunnen openbreken, zodat we zicht op de zee zouden hebben.' Er zat wel een addertje onder het gras... het bestaande huis was gebouwd in een periode – zo'n 35 jaar geleden – dat de regelgeving voor bouwen aan zee heel anders was. Er waren dus grenzen aan wat er gerenoveerd kon worden – niet alleen door bouwregels, maar ook door de kwetsbare natuurlijke omgeving. Gelukkig kon de opslagruimte beneden, ondanks het gebrek aan licht en een teveel aan vochtigheid, toch goed benut worden. Het souterrain werd grondig aangepakt, waardoor de beschikbare leefruimte verdubbeld is. 'We hebben geen moment overwogen om dit zelf te doen, het was echt een klus voor specialisten,' zegt Julia. Het veranderen van een donkere 'grot' vol spinrag, werd toevertrouwd aan twee in Parijs gevestigde architecten,

De ruimte in de voormalige kelderruimte is zo doordacht mogelijk benut. In het gedeelte waar geen ramen zijn, is een badkamer voor de gasten gemaakt. De opbergwand is multifunctioneel: naast bedden en kastruimte, herbergt deze ook scheidingswanden tussen de bedden zelf en tussen de bedden en de gastenbadkamer. Rode elastieken in plaats van deurtjes houden de kast open en geven een speels effect. Overdag, als de bedden zijn opgeklapt, hebben de kinderen hier weer volop speelruimte.

Nicola en Adelaïde Marchi. Zij zijn gespecialiseerd in vernieuwende oplossingen bij ruimteproblemen. Dit was dus een kolfje naar hun hand. De opdracht was om de benedenruimte te betrekken bij de bovenverdieping. Julia legt het als volgt uit: 'We wilden dat beneden een 'vloeiend' geheel met boven zou vormen, met een grote open ruimte zodat de kinderen daar kunnen spelen als het buiten regent. Maar beneden moest ook een slaap- en badkamer komen voor onze gasten.'

De oplossing van het architectenduo was om in de kelderruimte vier ramen te maken, op de laagst mogelijke plek in de door duinen omgeven muren. Van binnen bevinden ze zich op hoofdhoogte, maar aan de buitenkant op bodemhoogte. De deur naar de opslagruimte werd vervangen door openslaande glazen deuren, die toegang geven tot het grasveldje en de duinen achter het huis. Op de bovenverdieping kwam een open pui, waardoor een prachtig uitzicht op zee ontstond. Beneden komt het licht van de opkomende zon nu volop naar binnen en aan het einde van de dag kun je op de bovenverdieping de zon in de zee zien zakken. Alleen al deze dagelijkse cyclus schept een verband tussen de twee verdiepingen. 'Het werkte meteen,' vertelt Nicola Marchi enthousiast, 'doordat er meer licht binnenvalt en er meer relatie is tussen binnen en buiten.'

Het bleef echter een uitdaging om beneden een multifunctionele ruimte te creëren voor de kinderen en voor logés. 'We wilden iets wat klein en beperkt was zo levendig en ruimtelijk mogelijk maken,' gaat Marchi verder. Het architectenbureau ontwierp een opbergwand met een scharnierend gedeelte, waarin twee uitklapbedden verborgen zijn. Door de rode elastieken rond de verschillende bergeenheden zijn er geen deuren nodig en oogt de wand veel minder massief. 'Rood is ook een leuk accent,' vertelt Marchi. 'We wilden een kindvriendelijke sfeer creëren – een plek waar kinderen op avontuur kunnen gaan, maar die ook praktisch is.'

Door de constructie van de houten opbergwand is er dynamiek ontstaan. De elastieken bewegen mee met wat er tussen wordt opgeborgen. 's Avonds komt de wand tot leven door de scharnierende delen open te schuiven. Zo komen de twee tweepersoonsbedden te voorschijn. De een wordt gescheiden van de ander door een gedeelte van de opbergwand. 'Het is natuurlijk maar een symbolische scheiding,' zegt Julia. 'Maar het geeft gasten wel het gevoel dat ze een eigen ruimte hebben, wat wel belangrijk is als je met z'n allen in een klein huis zit.' De boven- en benedenverdieping zijn verbonden met een kelderluik met een laddertrap. Zo bleef waardevol vloeroppervlak gespaard en is er toch genoeg luchtcirculatie. En de kinderen hebben er nog een uitdaging bij, voor een wel heel avontuurlijk verblijf waarvoor ze verder alleen nog maar een klein beetje fantasie nodig hebben. Adelaïde Nicola Marchi Architectes, Parijs, 00-33-6-63493199, www.anmarchi.com.